

sig tilbage „for at arbejde i sit Laboratorium“, laa i dette Øjeblik udstrakt paa Sofaen i sin Stue med et Slumretæppe over sig og sov dybt. Et Vindu stod aabent ud til Haven, hvor en Flok Raager havde holdt Generalforsamling, uden at han derfor havde ladet sig forstyrre i sine Studier.

Lyden af den fremmede Herres Stemme vækkede ham derimod øjeblikkelig. Han smed Tæppet af sig, satte sig over Ende og stirrede ud i Luften med de søvnrøde Øjne vidt opspilede.

„Frandsen!“ hviskede han hen for sig.

Da han lidt efter stod foran Pillespejlet for at ordne sin Paa-kledning, formanede han sig selv til Rolighed. Han bandt sit Slips, der var gaaet op, eftergik med en Lommekam Skilningen i sit tynde Haar, der ligeledes var kommen i Uorden under Søvn-en, og lovede sig selv at ville være fuldkommen behersket. Selv Vilhelmine skulde ikke kunne mærke noget paa ham.

Hvad der næsten opbragte ham allermest, var, at han selv havde anbefalet Frandsen til Grev Rabenfeldt, da denne en Gang i Vinter havde talt om at ville have sine Skove takserede. Nu høstede han Lønningen for sin Venskabstjeneste! Men det var den gamle Historie. Utaknemlighed var overhovedet den Tak, Verden hidtil havde ydet ham. —

Med en nytændt Cigar i Munden kom han lidt efter ned ad Verandatrappen i sin hvide Laboratoriekittel.

„Se, se — Frandsen! Du her! . . . Og i Ridekostume! Har Rabenfeldt igen laant dig en Hest?“

Hr. Frandsen blev ildrød op til Hatteskyggen og svarede forfjamsket:

„Laant? Du veed jo meget godt, at jeg udtrykkelig har betinget mig en Ridehest, saa længe jeg opholder mig paa Rabenseje.“

„Skal du være hjemme med Hesten til nogen bestemt Tid?“

Vennen strøg Overskægget med to Fingerspidser for at skjule sit Raseri. Men pludselig fik han et lyst Indfald.

„Jeg tænker, at Barnepigen kommer og henter mig,“ sagde han.

Baade Fru Vilhelmine og Frøken Søholm lo hjerteligt af hans flotte Ripost. Frøken Søholm formelig skogrede af Tilfredshed.